

*Loslaten betekent tijdelijk het houvast verliezen.
Niet loslaten betekent voor altijd het houvast verliezen.*

Søren Aabye Kierkegaard

Geen evenwichtskunstenaar *(13 november 2022)*

Hoe groot is de kans, puur statistisch gezien, dat je de hoofdprijs in de staatsloterij wint, het winnende lot vervolgens van de eetkamertafel door de geopende balkondeur waait, daar door een windvlaag hoog wordt opgetild en van tien hoog naar een ongewisse plaats dreigt te dwarrelen, jij graait en grist naar het zwierende stuk papier, je het in een uiterste poging toch uit de lucht weet te plukken, daarbij je evenwicht op onfortuinlijke wijze verliest en, samen met het staatslot, over de reling tuimelt?

Een kansberekening waar we ons maar beter niet aan kunnen wagen. Want als ik vertel dat het zich afspeelde in de maand november, het al dagen aan een stuk guur herfstweer was, het op dat moment zeer hevig uit noordelijke richting waaide en de temperatuur slechts rond de vijf graden Celsius bedroeg, dan begrijpt u meteen dat het op zich al heel onlogisch en nauwelijks te verklaren is waarom de balkondeur openstond.

Toch stond de balkondeur al ruim een half uur open. En gedurende die tijdspanne bleef het winnende staatslot gewoon op Arnolds eetkamertafel liggen. Dat was dus pertinent niet de directe oorzaak van dit hoogst ongelukkige voorval. Wel een deel van de oorzaak, dat wel.

Arnold had de deur opengezet omdat hij hartkloppingen kreeg, het klamme zweet hem uitbrak. Omdat hij nog maar even daarvoor op internet had gezien dat het lotnummer van

zijn staatslot hem liefst zeven komma achtmiljoen euro ging opleveren.

Mijn hemel, zeven komma achtmiljoen euro. Had hij wel de juiste combinatie van letters en cijfers op zijn laptop ingetoetst? Hij checkte het voor de zekerheid nog een keer. En het was weer prijs. En om er helemaal vast van overtuigd te zijn, herhaalde hij deze procedure nog een keer of twaalf. En ja, het bleef maar hoofdprijzen regenen. Het is goed dat de staatsloterij het bedrag maar een keer hoefde over te maken, dat het aantal malen checken de hoogte van de prijs niet opdreef, anders kon hij een bedrag van meer dan honderd miljoen euro tegemoetzien. Maar zeven komma acht was meer dan genoeg. En god, wat kreeg Arnold het ontzettend warm. Hij stond met veel moeite op uit zijn stoel, leek bijna niet meer te kunnen bewegen van de spanning en had prompt spijt dat hij gestopt was met roken. Een sigaretje kon hij nu wel gebruiken. Hij strompelde van de eetkamertafel naar de balkondeur, zette deze open, ging op het balkon staan, zoog zo diep mogelijk de gure herfstwind in zijn longen, spreidde zijn armen en begon te schateren van het lachen.

Hoelang Arnold op dat balkon heeft gestaan, is niet met zekerheid te zeggen. We kunnen het hem helaas ook niet meer vragen. Het moet een behoorlijk tijdje zijn geweest. En er ging ook heel wat door hem heen. Dat uitgerekend Arnold, die ervan overtuigd was dat hij voor het ongeluk geboren was, de hoofdprijs in de loterij gewonnen had, was op zijn zachts gezegd hilarisch. De laatste jaren was hem het ene na het andere onfortuinlijks overkomen. Hij was, enkele jaren voor zijn loterijwinst, uitgegleden op de steiger over een bananenschil, waarschijnlijk daar gedeponeed door een van zijn collega's. Arbeidsongeschikt verklaard, over en uit was het zomaar. Opeens hield hij per maand netto nog maar veertienhonderd euro over. Zijn vrouw ruilde hem niet lang daarna in voor een vent met een veel hoger inkomen. Bovendien een kerel die geen chronische rugklachten had en in bed zijn

mannetje, of beter vrouwtje, meer dan stond. Want dat had de feeks hem tussen neus en lippen door wel eventjes ingefluisterd. Ze deed er alles aan om Arnold nog kleiner en zieliger te maken dan hij zich doorgaans toch al voelde.

Gelukkig had hij elke woensdagmiddag en elk weekend zijn zevenjarige dochtertje Lara over de vloer. Zo'n beetje het enige lichtpuntje in zijn leven. Ofschoon het hem de laatste tijd wel opviel dat ze steeds meer trekken van haar moeder begon over te nemen, wat hebberiger werd, snel jaloers was op anderen.

Wat ging hij doen met die zeven komma achtmiljoen euro? In elk geval zijn ex een behoorlijke scheet laten ruiken. Maar hij ging daar ook weer niet teveel tijd aan verspillen. Zij was zijn energie eigenlijk niet eens waard. In elk geval dagdroomde hij nu al over exotische verre reizen. Hij zou al het prachtigs op de wereldbol, wat hij eigenlijk alleen van televisie en van internet kende, met zijn bloedeigen ogen gaan bekijken. Een globetrotter ging hij worden.

Na verloop van tijd was Arnold afgekoeld en op zijn tweezitsbank gaan zitten in de living. Bijna als een verliefde puberjongen keek hij naar het staatslot dat naast zijn laptop op de eetkamertafel lag. Hij kon het nog steeds niet helemaal bevatten, maar wist inmiddels zeker dat het beslist waar was: hij was achtvoudig miljonair, kon gaan doen en laten wat hij maar wilde.

Het was op het moment dat zijn ex de huissleutel, die zij nog steeds in haar bezit had in verband met het halen en brengen van hun dochtertje, naar links had gedraaid en de voordeur vervolgens de hal in duwde, waardoor de twee deuren op eens tegen elkaar in openstonden, er een soort van windvlaag door de hal en de huiskamer raasde, het staatslot daardoor een zwiep kreeg en richting de balkondeur dwarrelde.

Arnold zag het gebeuren, veerde op van de tweezitsbank en schreeuwde nog: 'Verdomme, mijn lot.' Terwijl door de trek

in huis de voordeur achter zijn ex met een enorme vaart dichtsloeg.

Toen zijn ex en zijn dochter Lara de living betraden, lag Arnold al lang en breed op straat. Zijn ex had Arnold toch echt iets over een lot horen roepen, maar hij was nergens te bekennen. Wel zag ze de mededeling op zijn laptopscherm: 'Op uw lotnummer is zeven komma achtmiljoen euro gevallen. Gefeliciteerd met uw prijs.'

Lara, die naar het balkon was gelopen, begon opeens paniekerig te schreeuwen en naar beneden te wijzen. Zijn ex ging bij hun dochter op het balkon staan en zag tien verdiepingen lager Arnold in een steeds verder uitdijende plas bloed liggen.

Yvonne zei Lara in de flat te blijven wachten. Zelf spoedde zij zich via de galerij en de lift naar beneden.

Eenmaal beneden aangekomen, zag zij dat er op dat moment tien, hooguit twaalf mensen naar Arnolds levenloze lichaam stonden te staren. Maar stuk voor stuk bleven ze op minstens tien meter afstand van het nogal bloederige tafereel vandaan staan. Toegegeven, het zag er dan ook tamelijk misselijkmakend uit. Yvonne liep meteen naar Arnold toe. De kans was klein, dat besepte ze heus wel, maar misschien zat er nog een heel klein beetje leven in haar ex en kon hij haar nog net toefluisteren waar het staatslot zich bevond. Ze ging op haar knieën zitten, midden in de uitdijende plas bloed. Hij lag op zijn rug, een deel van zijn hersenen zag ze uit zijn achterhoofd puilen. Nee, er zat geen spatje leven meer in, om dat te constateren hoefde je geen geneeskunde te hebben gestudeerd. Maar wat was dat, in zijn tot vuist gebalde rechterhand? Het staatslot, hij had het staatslot vast in zijn vuist. En ze deed alsof ze zijn hand vanuit een ondraaglijk verdriet vastgreep in haar beide handen. Ze kuste de hand, begon luidkeels te jammeren en pulkte ondertussen ongezien het staatslot tussen zijn verkrampte vingers vandaan. Ze maakte er een propje van en stak het in de rechterbroekzak van haar

jeans. Toen stond ze op en liep achteruit bij hem vandaan, veinzend dat ze in shocktoestand verkeerde, maar vanbinnen jubelend.

Ambulancepersoneel en politiemensen waren gearriveerd. Ze stond een agent te woord, zei dat ze zijn ex was en net hun dochter was komen brengen. Ze zei dat zelfmoord wel het laatste was waar ze bij Arnold aan dacht, ofschoon het hem de laatste jaren nu niet bepaald had meegezet. Ze gaf Arnolds adres en zei dat ze snel terug ging naar haar dochter, die nog in zijn huis was en inmiddels wel behoorlijk overstuur moest zijn. De agent zei haar in Arnolds woning te wachten. Ze zou daar zo snel mogelijk door andere agenten worden gehoord.

Eenmaal terug in Arnolds flat, wiste ze voor de zekerheid de browsegeschiedenis op de laptop en borg deze op in de laptoptas, waarin Arnold het apparaat ook altijd bewaarde. Ze stopte vervolgens de laptoptas in de grote boodschappentas met kleding en andere attributen die ze van Lara had meege-
nomen. Want het leek haar beter dat de politie in het geheel niet in de laptop ging neuzen. Bovendien had Arnold ook nog twee Pc's staan, plus een tablet voor hemzelf, een tablet voor Lara en een telefoon. Wie verwachtte er ook nog een laptop? Het tot propje verfrommelde staatslot haalde ze uit haar broekzak, werd door haar weer zo goed mogelijk gladgestreken, klein gevouwen en achter haar zorgpas in een vakje van haar portemonnee gestopt. De portemonnee verdween vervolgens in haar handtas.

'Verdomme, Yvonne, je bent opeens stervensrijk', sprak ze tegen haar eigen spiegelbeeld in Arnolds wandspiegel.